

Una colla de detectius

Eren les festes del poble i com cada any les vaig celebrar amb la meua colla d'amics. Eren la Berta, en Mateo, la Clàudia i jo. Era un divendres per la tarda i vam sortir tots per a veure es focs artificials. Ens ho estàvem passant genial. Al cap d'una estona es va començar a fer fosc i la Berta ens va convidar a dormir a casa seva.

L'endemà tothom es va llevar tard, estàvem cansats de tanta festa. Vam sortir a esmorzar junts mentre parlàvem. Tot seguit va arribar la Cristina, la veïna d'en Mateo, preguntant si estàvem tots bé. Estava espantada i deia que no trobava les seves arracades; per tant vaig agafar la meua llibreta i ho vaig apuntar tot. La Clàudia va dir que per la nit va escoltar sorolls d'un animal. A continuació vam anar a casa i ho vam apuntar tot, com si fèssim detectius! Més tard la Clàudia no trobava la seva diadema i després en Mateo havia perdut el seu cintureó. Si hi haguess estat un lladre, hauria de ser molt sigilós i polser petit. Però qui hi podria ser? Vam reunir a tot el poble, i vam preguntar si havíem vist a algú sobant. Tots negaven haver vist res. Ja no sabíem què fer!

En aquell precís moment vam escoltar el miol d'un gatet. Ens vam apropar. Era en Brownie, el gatet del poble. Portava les nostres coses! Vam agafar-lo tot i,

ho vam rebre a cadascú. Com ho havia agafat
ell? L'endemà era l'últim dia de vacances,
així doncs vam fer les maletes i vam tornar cap a la
ciutat. Però aquesta vegada ens va acompanyar un
Brownie. Fins al proper estiu.